

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 133/06-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. mája 2006 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. P. P., bytom P., zastúpeného advokátkou JUDr. K. D., K., pre namietané porušenie jeho základného práva „na rozhodovanie neustranným prokurátorom“ podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky vo veci vedenej pod sp. zn. VII Gv 96/04 a postupom Špeciálneho súdu vo veci vedenej pod sp. zn. PK 2 Tš 15/05 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. P. P. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. apríla 2006 doručená sťažnosť JUDr. P. P., bytom P. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou JUDr. K. D., K., pre namietané porušenie jeho základného práva „na rozhodovanie neustranným prokurátorom“ podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „špeciálna prokuratúra“) vo veci vedenej pod sp. zn.

VII Gv 96/04 a postupom Špeciálneho súdu (ďalej len „špeciálny súd“) vo veci vedenej pod sp. zn. PK 2 Tš 15/05.

Sťažovateľ uviedol, že „*trestné konanie voči mojej osobe začalo uznesením z 15. júla 2004 o začatí trestného stíhania*“. Sťažovateľ vyjadril názor, že ani vyšetrovateľ, ani prokurátor od tejto doby až do 30. septembra 2004 vo veci nekonali, pretože čakali na „*účinnosť zákona o špeciálnom súde a prokuratúre*“. Sťažovateľ uviedol, že 30. septembra 2004 bol zaistený, ale podľa jeho vyjadrenia špeciálny súd a následne ani Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) neuznali dôvody jeho väzby. Sťažovateľ je toho názoru, že vyšetrovateľ vykonal vo veci niekoľko „*nezákonných*“ úkonov, na ktoré však prokurátor špeciálnej prokuratúry nereagoval. Z uvedeného dôvodu sa sťažovateľ rozhodol osobne navštíviť JUDr. D. K. v budove špeciálnej prokuratúry v Bratislave. Sťažovateľ uviedol, že JUDr. K. ho neprijal z dôvodu, ktorý mu oznámil prostredníctvom svojej sekretárky, a teda, že vzhľadom na to, že sú spolužiaci z vysokej školy, sa cíti byť vo veci zaujatý. Na základe toho sťažovateľ 15. marca 2005 podal sťažnosť na „*nezákonný postup špeciálneho prokurátora*“ a v domnení, že JUDr. D. K. je dozorujúcim prokurátorom v jeho trestnej veci, vzniesol voči nemu aj námietku zaujatosti. Podľa vyjadrenia sťažovateľa JUDr. D. K. reagoval na jeho „*námietku*“ listom z 31. marca 2005, v ktorom uviedol, že zo spisu nevyplývajú skutočnosti, ktoré by svedčili o zaujatosti prokurátora špeciálnej prokuratúry.

Keďže sťažovateľ nebol spokojný s vybavením svojej „*námietky*“ JUDr. D. K., listom z 1. decembra 2005 požiadal Generálneho prokurátora Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) o stanovisko. Podľa vyjadrenia sťažovateľa mu na tento list odpovedal JUDr. K. s tým, „*aby si prečítal zákon*“. Sťažovateľ ďalej uviedol, že po tom, čo naňho prokurátor špeciálnej prokuratúry JUDr. Z. 20. októbra 2005 podal obžalobu, podal opäť sťažnosť generálnemu prokurátorovi. Ten mu listom z 25. januára 2006 oznámil, že neevidujú námietku zaujatosti, ktorú by podal proti dozorujúcemu prokurátorovi a že námietka zaujatosti smerujúca voči JUDr. D. K. je irelevantná, pretože on vo veci nekoná.

Sťažovateľ sa domnieva, že po tom, čo na pojednávaní konanom 14. februára 2006 požiadal sudcu JUDr. H., aby vyzval prokurátora JUDr. Z. k vyjadreniu „*ako je to s mojou*

námietkou zaujatosti“, bolo s dátumom 13. februára 2006 vyhotovené uznesenie o tom, že JUDr. Z. sa nevylučuje z vykonávania úkonov trestného konania. Proti tomuto uzneseniu podal sťažovateľ sťažnosť, o ktorej rozhodol JUDr. D. K. Sťažovateľ tvrdí, že tieto skutočnosti vyvolávajú v ňom pochybnosti o nezaujatosti JUDr. K., keďže ide o totožnú osobu, ktorá mu listom z 31. marca 2005 oznámila, že jeho zástupca JUDr. Z. nie je vo veci zaujatý, tú istú osobu, ktorá mu oznámila, že *„si má prečítať zákon“*, o totožnú osobu, ktorá mu prostredníctvom sekretárky oznámila, že sa cíti byť vo veci zaujatá, ako aj o tú osobu, o zaujatosti ktorej generálny prokurátor prehlásil, že je irelevantná, pretože vo veci nekoná.

Sťažovateľ je toho názoru, že takýmto postupom špeciálnej prokuratúry, ako aj postupom špeciálneho súdu, keď sudca aj napriek podanej námietke zaujatosti z roku 2005 nariadil hlavné pojednávanie, bolo porušené jeho základné právo *„na rozhodovanie nestranným prokurátorom“* podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd vyslovil, že postupom špeciálnej prokuratúry vo veci vedenej pod sp. zn. VII Gv 96/04 a postupom špeciálneho súdu vo veci vedenej pod sp. zn. PK 2 Tš 15/05 bolo porušené jeho základné právo *„na rozhodovanie nestranným prokurátorom“* podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, špeciálnej prokuratúre prikázal, aby proti rozhodnutiu z 13. februára 2006 bolo rozhodnuté *„nestranným prokurátorom“*, špeciálnu prokuratúru zaviazal uhradiť primerané finančné zadost'učinenie vo výške 150 000 Sk a *„porušovateľa“* zaviazal uhradiť trovy konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho

sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (sťažnosti) podľa ustanovenia § 49 až 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 tohto zákona návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom (...).

Z obsahu sťažnosti je zrejmé, že sťažovateľ namietal porušenie svojho základného práva „na rozhodovanie nestranným prokurátorom“ podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom špeciálnej prokuratúry vo veci vedenej pod sp. zn. VII Gv 96/04 a postupom špeciálneho súdu vo veci vedenej pod sp. zn. PK 2 Tš 15/05.

Podľa ustanovenia § 31 ods. 1 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších zmien a doplnkov (ďalej len „zákon o prokuratúre“) prokurátor preskúmava zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, prokurátorov, vyšetrovateľov, policajných orgánov a súdov v rozsahu vymedzenom zákonom aj na základe podnetu, pričom je oprávnený vykonať opatrenia na odstránenie zistených porušení, ak na ich vykonanie nie sú podľa osobitných zákonov výlučne príslušné iné orgány.

Podľa ustanovenia § 34 ods. 1 zákona o prokuratúre podávateľ podnetu môže žiadať o preskúmanie zákonnosti vybavenia svojho podnetu opakovaným podnetom, ktorý vybaví nadriadený prokurátor. Podľa odseku 2 citovaného ustanovenia ďalší opakovaný podnet v tej istej veci vybaví nadriadený prokurátor uvedený v odseku 1 len vtedy, ak obsahuje nové skutočnosti. Ďalším opakovaným podnetom sa rozumie v poradí tretí a ďalší podnet, v ktorom podávateľ podnetu prejavuje nespokojnosť s vybavením svojich predchádzajúcich podnetov v tej istej veci.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh je zrejmé, že špeciálny prokurátor JUDr. K. listom z 31. marca 2005 reagoval na podnet sťažovateľa z 15. marca 2005. Špeciálny prokurátor v rámci procedúry preskúmania zákonnosti a postupu dozorujúceho prokurátora dospel k záveru, že jeho postup je *„zákonný a v súlade s ustanoveniami Trestného poriadku. Ním vykonávaný dozor nad zachovávaním zákonnosti v prípravnom konaní je dôsledný, o čom svedčí aj to, že po predložení spisu s návrhom na podanie obžaloby vrátil vec vyšetrovateľovi s pokynom na doplnenie vyšetrovania“*. Špeciálny prokurátor zároveň dodal, že zo spisu nevyplývajú žiadne skutočnosti, ktoré by nasvedčovali tomu, že by prokurátor špeciálnej prokuratúry mohol byť voči sťažovateľovi zaujatý. Na základe uvedených skutočností špeciálny prokurátor vyhodnotil sťažovateľov podnet z 15. marca 2005 ako nedôvodný.

Listom z 25. januára 2006 generálny prokurátor reagoval na sťažovateľovo podanie z 9. decembra 2005, ktorého časť posúdil ako žiadosť o preskúmanie postupu špeciálneho prokurátora. Generálny prokurátor v predmetnom liste sťažovateľovi oznámil, že dozor nad zachovávaním zákonnosti v jeho trestnej veci vykonáva prokurátor špeciálnej prokuratúry JUDr. Z. a že v celom dozorovom spise sa nenachádza žiadne jeho podanie, ktoré by bolo možné hodnotiť ako námietku zaujatosti voči dozorujúcemu prokurátorovi, ktorému z uvedeného dôvodu nebránilo nič v tom, aby mohol podať naňho obžalobu. Generálny prokurátor reagoval aj na sťažovateľove tvrdenia o zaujatosti špeciálneho prokurátora JUDr. K. V tejto súvislosti však generálny prokurátor uviedol, že keďže špeciálny prokurátor JUDr. K. nevykonával dozor nad zachovávaním zákonnosti v jeho trestnej veci, *„otázka jeho nezaujatosti je z hľadiska Trestného poriadku celkom irelevantná“*. Okrem uvedených skutočností generálny prokurátor oznámil sťažovateľovi dôvod, prečo sa vo

vyšetrovacom spise nenachádza príkaz na použitie agenta a reagoval aj na sťažovateľovo vyjadrenie ohľadom nepripravenosti prokurátora na hlavnom pojednávaní. Z uvedených dôvodov generálny prokurátor odložil podnet sťažovateľa ako neopodstatnený a nedôvodný.

Z obsahu sťažnosti, ako aj jej príloh ústavný súd zistil, že generálnej prokuratúre bolo doručené podanie sťažovateľa z 2. februára 2006, ktoré podľa jeho obsahu posúdil generálny prokurátor aj ako podnet na preskúmanie postupu špeciálneho prokurátora a jeho zástupcu. V liste z 29. marca 2006 generálny prokurátor ozrejmil sťažovateľovi skutočnosti a okolnosti týkajúce sa podania obžaloby na jeho osobu, právomoc špeciálneho súdu a špeciálnej prokuratúry, ako aj to, že o námietke zaujatosti voči dozorujúcemu prokurátorovi rozhodol tento prokurátor uznesením z 13. februára 2006 tak, že sa nevytlúčil z vykonávania úkonov trestného konania. Tak ako v predchádzajúcich prípadoch, aj v danom prípade generálny prokurátor podnet sťažovateľa vyhodnotil ako nedôvodný a neopodstatnený.

Z uvedeného jednoznačne vyplýva, že orgány prokuratúry vybavili sťažovateľove podnety v súlade s príslušnými ustanoveniami zákona o prokuratúre. Skutočnosť, že špeciálny prokurátor, ako aj generálny prokurátor nevyhoveli sťažovateľovým podnetom v súlade s jeho očakávaniami a predstavami, nemôže založiť porušenie základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na svoje skoršie rozhodnutia, v ktorých uviedol: „Za porušenie práva na inú právnu ochranu nemožno považovať samo osebe skutočnosť, že generálna prokuratúra podnetu podanému podľa Trestného poriadku alebo podľa zákona o prokuratúre nevyhovie“ (napr. I. ÚS 40/01, I. ÚS 38/02, II. ÚS 168/03).

O sťažovateľovej námietke zaujatosti voči dozorujúcemu prokurátorovi špeciálnej prokuratúry z 2. februára 2006 rozhodol tento prokurátor (JUDr. Z.) uznesením č. k. „VII Gv 94/04-156“ z 13. februára 2006 tak, že sa nevytlúčil z vykonávania úkonov trestného konania. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že: „*Dozor nad dodržiavaním zákonnosti v prípravnom konaní som vykonával na základe vtedy platného Trestného poriadku (zákona č. 141/1961 Zb). Obžalovaného, jeho obhajkyňu ani svedkov osobne nepoznám a nie som v tejto veci nijakým spôsobom zaujatý.*“

Proti rozhodnutiu prokurátora špeciálnej prokuratúry z 13. februára 2006 podal sťažovateľ sťažnosť, o ktorej rozhodol špeciálny prokurátor uznesením č. k. VII Gv 96/04-180 z 29. marca 2006, keďže dozorujúci prokurátor tejto sťažnosti nevyhovel. Po preskúmaní uznesenia podriadeného prokurátora špeciálny prokurátor sťažnosť sťažovateľa zamietol s tým, že nie je dôvodná. Z obsahu uznesenia špeciálneho prokurátora vyplýva, že sťažovateľ v sťažnosti argumentoval tým, že *„i keď s prokurátorom JUDr. Z. nemá žiaden vzťah, napriek tomu sa mu javí jeho konanie zaujaté“*. Preskúmaním vyšetrovacieho a dozorového spisu špeciálny prokurátor dospel k záveru, že vyjadrenia dozorujúceho prokurátora obsiahnuté v uznesení z 13. februára 2006 sú pravdivé. Zároveň dodal, že nezistil žiadne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali záver, že dozorujúci prokurátor JUDr. Z. je vo veci zaujatý.

Sťažovateľ namietal, že o jeho sťažnosti proti rozhodnutiu z 13. februára 2006 rozhodoval vo veci zaujatý špeciálny prokurátor JUDr. K. aj napriek tomu, že ešte 15. marca 2005 vzniesol voči jeho osobe námietku zaujatosti.

Z obsahu príloh je však ústavnému súdu zrejmé, že v sťažovateľovej trestnej veci špeciálny prokurátor JUDr. K. nebol nijakým spôsobom činný, pretože dozor nad zachovávaním zákonnosti v rámci dotknutého trestného konania vykonával iný prokurátor špeciálnej prokuratúry (a teda) JUDr. Z.

Podľa ustanovenia § 31 ods. 1 Trestného poriadku účinného od 1. januára 2006 (ďalej len „Trestný poriadok“) z vykonávania úkonov trestného konania je vylúčený sudca alebo prísediaci sudca (ďalej len „prísediaci“), prokurátor, policajt, probačný a mediačný úradník, vyšší súdny úradník, súdny tajomník a zapisovateľ, u ktorého možno mať pochybnosť o nezaujatosti pre jeho pomer k prejednávanej veci alebo k osobám, ktorých sa úkon priamo týka, k obhajcovi, zákonnému zástupcovi, splnomocnencom alebo pre pomer k inému orgánu činnému v tomto konaní.

Podľa ustanovenia § 32 ods. 3 Trestného poriadku v ostatných prípadoch o vylúčení z dôvodov uvedených v § 31 oznámených niektorou zo strán rozhoduje orgán, ktorého sa tieto dôvody týkajú. O tom, či je vylúčený sudca alebo prísediaci, ktorý rozhoduje

v senáte, rozhodne tento senát. Podľa odseku 5 citovaného ustanovenia o sťažnosti rozhoduje orgán bezprostredne nadriadený orgánu, ktorý napadnuté rozhodnutie vydal.

Z vyššie citovaných ustanovení Trestného poriadku vyplýva, že z vykonávania úkonov trestného konania je vylúčený aj prokurátor, u ktorého možno mať pochybnosť o nezáujatosti pre jeho pomer k prejednávanej veci alebo k osobám, ktorých sa úkon priamo týka, k obhajcovi, zákonnému zástupcovi, splnomocnencom alebo pre pomer k inému orgánu činnému v tomto konaní. Keďže JUDr. Z. po posúdení všetkých okolností prípadu dospel k záveru, že u neho nie sú splnené podmienky podľa ustanovenia § 31 ods. 1 Trestného poriadku, nevylúčil sa z vykonávania úkonov trestného konania. Námietke sťažovateľa teda nevyhovel, proti čomu sťažovateľ podal sťažnosť. Následne došlo k naplneniu ustanovenia § 32 ods. 5 Trestného poriadku o tom, že o sťažnosti rozhoduje orgán bezprostredne nadriadený orgánu, ktorý rozhodnutie vydal. V danom prípade o sťažnosti mal rozhodnúť, a v skutočnosti aj rozhodol, nadriadený špeciálny prokurátor JUDr. K. Je nepochybné, že JUDr. K. preskúmal rozhodnutie podriadeného prokurátora, a svoj právny názor vyjadril v uznesení z 29. marca 2006 tak, že sťažnosť sťažovateľa zamietol ako nedôvodnú.

Podľa druhej vety ustanovenia § 31 ods. 4 Trestného poriadku úkon, ktorý vykonala vylúčená osoba, nemôže byť podkladom na rozhodnutie v trestnom konaní s výnimkou neodkladného alebo neopakovateľného úkonu. Interpretáciou tohto zákonného ustanovenia možno vysloviť názor, že vznesená námietka zaujatosti voči orgánu činnému v trestnom konaní má eliminovať prípady, keď vo veci samej koná osoba, u ktorej sú splnené podmienky podľa ustanovenia § 31 ods. 1 Trestného poriadku. V namietanom prípade vo veci samej konal prokurátor, ktorý prehlásil, že vo veci nie je nijakým spôsobom zaujatý a osobne nepozná ani obžalovaného, ani jeho obhajkyňu a taktiež ani svedkov. Na základe týchto skutočností špeciálny prokurátor sťažnosť sťažovateľa proti rozhodnutiu podriadeného prokurátora zamietol ako nedôvodnú. Špeciálny prokurátor pritom skúmal len správnosť všetkých výrokov napadnutého uznesenia a konanie mu predchádzajúce. Ako nadriadený prokurátor v súlade s ustanovením § 32 ods. 5 Trestného poriadku skúmal pravdivosť tvrdení podriadeného prokurátora a v tejto súvislosti skúmal okolnosti týkajúce sa vylúčenia orgánu činného v trestnom konaní z vykonávania úkonov trestného konania

len vo vzťahu k podriadenému prokurátorovi. Týmto procesným úkonom neboli a ani nemohli byť skúmané okolnosti týkajúce sa prípadnej zaujatosti inej osoby.

Podľa názoru ústavného súdu uznesenie špeciálneho prokurátora sp. zn. VII Gv 96/04 z 29. marca 2006 nevykazuje znaky arbitrárnosti a vzhľadom na príslušné zákonné ustanovenia Trestného poriadku o vylúčení orgánov činných v trestnom konaní z vykonávania úkonov trestného konania je aj náležite odôvodnené. Ústavný súd sa domnieva, že z namietaného uznesenia špeciálneho prokurátora nevyplýva jednostrannosť, ktorá by zakladala svojvôľu alebo takú aplikáciu zákonných ustanovení, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Ústavný súd sa vzhľadom na uvedené skutočnosti nedomnieva, že by skutkové alebo právne závery obsiahnuté v uznesení z 29. marca 2006 bolo možné kvalifikovať ako zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak nezlučiteľné s označenými článkami ústavy a dohovoru (obdobne napr. III. ÚS 268/05).

Namietané porušenie práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom špeciálnej prokuratúry hodnotí ústavný súd ako irelevantné, pretože obsahom čl. 6 ods. 1 dohovoru je výlučne „*právo na spravodlivé súdne konanie*“, a nie aj právo na inú právnu ochranu.

Sťažovateľ namietal aj porušenie označených základných práv postupom špeciálneho súdu vo veci vedenej pod sp. zn. PK 2 Tš 15/05. V tejto súvislosti však neuviedol relevantné skutočnosti, ktoré by nasvedčovali možnému porušeniu základného práva „*na rozhodovanie nestranným prokurátorom*“ podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie. Teda úloha ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní návrhu nespočíva v tom, aby určil, či preskúmanie veci predloženej navrhovateľom odhalí existenciu porušenia niektorého z práv alebo slobôd zaručených ústavou, ale spočíva len v tom, aby určil, či toto preskúmanie vylúči akúkoľvek možnosť existencie takéhoto porušenia. Inými slovami, ústavný súd môže pri predbežnom

prerokovaní odmietnuť taký návrh, ktorý sa na prvý pohľad a bez najmenej pochybnosti javí ako neopodstatnený (napr. I. ÚS 66/98, I. ÚS 4/00, IV. ÚS 59/03, III. ÚS 101/06).

Záverom ústavný súd poznamenáva, že považuje za nenáležité, aby sa právna zástupkyňa sťažovateľa v kvalifikovanej sťažnosti podanej ústavnému súdu v súvislosti s komentovaním rozhodnutí, prípadne iných úradných písomností, ktoré boli vydané orgánmi štátu, vyjadrovala pojmom „akože“, a tým zľahčovala alebo dehonestovala ich obsah alebo význam.

Na základe uvedeného ústavný súd sťažnosť sťažovateľa už po jej predbežnom prerokovaní odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. mája 2006